

Az őrangyalunk

Régóta szerettünk volna egy vizslát. Olyat, amelyik gyönyörű, szép tartású, okos, játékos... egyszerűen egy aranybarna álmra vágytunk. Ez az álom akkor foszlott szerte, amikor megpillantottunk egy sovány, elesett, szerencsétlen, csipás szemű, koszos, 10 hónapos vizslát, aki félősen pislogott ránk a kerítés mögül. Nem pont ilyet képzeltünk, de ott, akkor, kinyílt egy kapu a szívünkben, és örökre fogadtuk.

Őszintén szólva, annyira elhanyagolt állapotban volt, hogy abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán vizsla... olyan volt, mintha fajtajának karikatúrája lenne. Korához képest kicsi volt, fark csontjai az égre meredtek, bordáit kilométeres távolságból meg lehetett számolni, tekintete szomorú, bizonytalan volt. Vajon mik történhetek vele eddigi életében? A mai napig nem tudom a választ, de azt, hogy a mi életünkben milyen gyökeres változások mentek végbe, nagyon is jól tudom.

Minél több időt szerettem volna vele tölteni, hogy megszokjam, megismerjem, de azt álmomban sem gondoltam volna, hogy a vizsla természetétől fogva az a kutya, akibe napok alatt beleszeretsz, mert egyszerűen képtelen vagy másképp érezni. Állandó sündörgésével, bújásával, a nyomunkban való töretlen járásával pillanatok alatt birtokba vette a szívünket. Fáradhatatlanul osztja a pacsikat és a puszikat szinte az első naptól kezdve. Mi pedig kezdünk belerázódni a vizslás életformába, amely olykor bizony kacagtatóan bosszantó, az esetek többségében mégis nagyon békés, aktív, imádnivaló életforma.

Sok mindent megtanítottunk neki az idők folyamán, de nem csak ő tanult. A vizslával való foglalkozás velejárója, hogy nem csak a kutya okosodik: mi, gazdák is tanulunk. Megtanuljuk értelmezni, megérteni őt, hiszen mindent megmutat a testével. Kilógó nyelvvel, bakkecskeként ugrál, amikor boldog; lelapul a földre és lesüti a szemét, amikor szégyelli magát; toporog és csahol, amikor játékra invitál; kihúzza magát és feszesen ül, ha enni kér; fejét oldalra biccenti, amikor figyel arra, amit mesélsz neki; és nyújtózva sóhajt, ha fáradt, és aludni szeretne. Ha pedig disznóságot követ el, sunyi tekintettel várja, mikor fedezed fel bűnét. Amint felfedezted, lesütött szemmel elkullog a házába, olyan igazi, kiveret kutya tekintettel, és össze kell szedned minden erődet, hogy ne nevesd ki. Különös a kapcsolat tehát vizsla és ember között: figyeli minden mozdulatunkat, így ő is érti, hogy mikor mit kell tennie. Amikor elmondom neki, mi bánt, egyenesen a szemembe néz, és a hangomból próbálja megérteni az elhangzottak értelmét. Olyan képet vág hozzá, annyira koncentrálni, hogy nevetnem

Az őrangyalunk

kell: ezzel pedig elszáll minden bánatom. Amikor pedig egy hideg, téli estén együtt melegsünk a házban, az ölembe hajtja a fejét és halkan szuszog, úgy érzem, az iránta érzett szeretetem betölti az egész szobát.

Amióta velünk él, úgy érzem, egészségesebben élünk mi is. Vele minden nap sétálunk, de ez egy idő után sem neki, sem nekünk nem elég: kirándulni akarunk, erdőben barangolni, szántóföldön rohanni, mezőn kergetni a madarakat, tóban úszni, dombra felmászni, bokrok alatt szimatolni – mindent akarunk. Távolságok már régóta nincsenek, együtt megyünk mindenhova: ő és mi, hűséges társai lettünk egymásnak.

Néhanapján egyedül rohangál az udvarban a labdájával, és mosolyt csal az arcomra. Fel-feldobja saját magának, majd nagyot ugorva szalad utána, s a végén még birkózik is vele, hogy lássam, milyen nehéz volt leteríteni az áldozatot. Az ablakból lesem, egész nap tudnám nézni. Ha kimegyek, szélesebben száguld felém, megnyal, és azt mondja: de örülök, hogy itt vagy, gyere játszani. A labda csak repül, a vizsla utána, sosem fárad el. Leülök a lépcsőre, onnan figyelem. Tudom, hogy léteznek őrangyalok. Hiszen a saját szememmel látom: egy éppen lihegve felém tart, lehuppan mellém a lépcsőre, és hozzám bújik.

VIZSLATÚRA